

teligendum hoc esse quoad satisfactionem pro peccatis in illa confessione confessis, quia de illis tantum fertur judicium, et ita postquam illa plene fuerint remissa, ille effectus cessabit.

8. Ultimo queri potest, an possit etiam imponi opus per aliud implendum, sed de hoc dicam infra, in sect. 9.

SECTIO VII.

Utrum pénitens teneatur satisfactionem sibi impositam acceptare, et acceptatam implere.

1. *Prima sententia.* — *Non teneri.* — *Secunda sententia.* — Nunc dicendum superest de his, quae pénitens exhibere tenetur. In qua re prima sententia est pénitentem non teneri ad acceptandam pénitentiam; si tamen illam acceptet, teneri illam implere. Ita Scot., d. 18, q. 4, art. 1; ibi Gabr., q. 1, art. 3, dub. 1, et d. 16, art. 3, dub. 5; Medin., tract. 2, q. 5; Sylvest., verb. *Confessio*, q. 25 (licet q. 6 videatur contrarium sentire); Armil., verb. *Confessio*, § 29; Navarr., c. 26, n. 20. Idem sentiunt Hostiens. et Panorm., in c. *Significavit*, de Pén. et remiss. Fundamentum est, quia peccator in hac vita non tenetur satisfacere pro pœna temporali, sed potest in purgatorium remittere; ergo quoad hoc non tenetur se subdere clavibus. Confirmatur primo, quia alias teneretur acceptare condignam pœnam, etiamsi esset gravissima. Confirmatur secundo ex communi omnium consuetudine; nullus enim confessor negat absolutionem pénitenti eo solum, quod nolit pénitentiam acceptare. Secunda sententia est Cajet., tom. 4 Opusc., tract. 6, q. 2, ad 2, ubi non solum negat teneri ad acceptandum, sed etiam, si acceptet, teneri ad implendum; et videtur sane magis consequenter loqui, quia illa acceptatio non est votum, nec promissio, sed tantum simplex propositum; si ergo præceptum confessoris perse non inducit obligationem, nec acceptatio illam inducit.

Conclusio prima.

2. *Posse confessorem obligare pénitentem, ut acceptet et impleat.* — Dico tamen primo, confessorem obligare posse pénitentem, ut satisfactionem impositam acceptet et impleat. Hæc conclusio videtur mihi hoc tempore tam certa, ut sine temeritate negari non possit; nam vere definivit illam Tridentinum, adeo ut Victoria existimaverit eam esse de fide. Docuit illam Magister, d. 16 et 18, et ibi

D. Thom., q. 4, art. 3, quæstiunc. 3; Richar., art. 2, q. 5; Palud., d. 20, q. 2, in fin.; et ibi Major, q. 5, et d. 17, q. 2; et ibi Durand., q. 2 et 3; Alens., 4 p., q. 24, memb. 4, art. 5, alias q. 64, memb. 2, art. 3, et memb. 3, art. 1; Anton., 3 p., tit. 18, c. 19, § 19; Ruard., art. 3, pag. 273; Victor., in Sum. n. 240; Soto, d. 20, q. 2, art. 2; Petr. Sot., lect. 2 de Satisfact.; Cano, Relect. de Pénit., p. 5, in fine; Ledes., 2, p. 4, q. 20, art. 3. Et colligitur ex Leone P., ep. 89, alias 91, habetur in c. *Multiplex*, de Pénit., d. 1; et ex Concil. Salegustadiensi, c. 18, in 3 tom. Conciliorum: *Multi*, inquit, *tanta falluntur stultitia, ut capitali criminis culpati pénitentiam a suis sacerdotibus acceptare nolint.* Favet etiam c. *Omnis utriusque*, ubi eodem modo præcipitur fidelibus, ut confiteantur, et pénitentiam impleant; item Concil. Florent., dum inquit, hanc satisfactionem esse imponendam secundum arbitrium sacerdotis; clariss. Trident., sess. 14, c. 8, ubi dicitur, esse in sacerdotibus potestatem ligandi, non tantum ad infirmitatis medicamentum, sed etiam ad peccati commissi vindictam, et hoc sensu definit canone 15, datum esse sacerdotibus potestatem, non solum absolvendi, sed etiam ligandi.

3. *Probatur ratione.* — Et ratione probatur, primo ex supra dictis, quia confessor tenetur satisfactionem imponere; ergo alter tenetur acceptare. Patet consequentia, tum quia cum uterque concurrat ad sacramentum, uterque tenetur integratatem ejus servare; tum etiam quia alias valde inefficax esset potestas sacerdotis vindicativa. Confirmatur, quia unusquisque tenetur parere juri recte judicanti; sed impositio pénitentiae est pars justitiae; ergo. Et hæc ratio solvit fundamenta contrariae sententiae; nam licet in lege naturæ non esset præceptum satisfaciendi, tamen in lege gratiæ, quatenus hominibus commissum est integrum judicium de peccatis, per eos imponi potest hæc satisfaciendi obligatio; sicut etiam imponi potest pénitentia per modum medicinæ. Unde obiter colligitur, hanc conclusionem non tantum procedere in annua confessione, sed etiam in quacunque alia, quæ voluntarie fit, præsertim si sit de materia necessaria, quia eadem est ratio de integratate judicii, et sacramenti, et quia per illam confessionem extinguitur obligatio confitendi amplius illud peccatum, et ideo eodem modo potest pro illo satisfactio imponi.

Conclusio secunda.

4. *Quæ sit illa obligatio.* — *Objectio.* — *Solvitur.* — Secundo: dicendum est hæc obligatio ex genere suo est gravis, et sub reatu peccati mortalis; tamen in individuo saepe potest esse tantum sub veniali. Probatur prima pars, quia materia de se gravis est, et ad religionem, seu justitiam divinam pertinens; ergo. Unde colligitur, si confessio sit de materia mortali et necessaria, et pénitentia imposta etiam sit gravis, tunc esse peccatum mortale, si voluntarie, et sine causa rationabili omittatur. Dices: quid si pénitens nolit acceptare, neque absolutiōnem recipere, sed alium adire confessorem. Respondet, facile posse hoc a gravi culpa excusari, præsertim si pénitenti liberum sit huic, vel alteri sacerdoti confiterir. Nibilominus, si revera confessor nullam moralem vim inferat, sed convenientem satisfactionem imponat, non est absolute liberum, nec licitum pénitenti sacramentum inchoatum relinquere, et effugere sacerdotis justum judicium, cui jam semel se subdidit; confessores tamen in hoc non debent esse nimis difficiles, sed accommodari oportet fragilitati pénitentis, et leviores illis pénitentias imponere, si graviores illi acceptare nolint; præsertim quando non est aperta eorum malitia, et medicinæ necessitas in futurum non urget, et ita fiet, ut moraliter vix possit fieri magna dissensio inter confessorem et pénitentem, si uterque liceat et juste suo munere fungatur.

5. *Probatur secunda pars conclusionis.* — Secunda pars conclusionis communis est; tenet Soto, d. 20, q. 2, art. 2; Palud., d. 17, q. 7, concl. 4; Navar., in Sum., c. 21, n. 4, constatque ex generali regula peccatorum, quæ ex levitate materiae venialia fiunt. Erit autem levis materia, primo, si confessio sit de solis venialibus. Secundo, si sit de mortalibus jam confessis, ut Soto etiam et alii nofarunt, quia, licet integritas sacramenti non servetur, tamen est in re valde extrinseca et secundaria. Tertio, si omitiat partem pénitentiae in confessione mortalium, quando pars illa non est gravis. Quarto, si contingat in confessione mortalium levem pénitentiam imponi, etiamsi tota illa omittatur, non erit peccatum mortale, qua, licet causa sit gravis, tamen materia præcepti non est sufficiens ad tantam obligationem. Et, si illa esset materia partialis, omissione ejus non esset mortalis:

ergo nec etiamsi sit totalis, quia, ut diximus, sola hæc mutilatio sacramenti non sufficit ad peccatum mortale. Quinto, addit Medina supra, omissionem fore veniale, si confessor noluit sub majori obligatione ligare, etiamsi materia seu pénitentia imposta gravis fuerit; ad quod necessarium erit, ut sacerdos suam intentionem pénitenti declaret. Aliis autem videtur, non esse hoc id potestate sacerdotis, qui in hoc se habet sicut legislator, qui potest præceptum ferre, aut non ferre; si autem ferat, non est in potestate ejus magis vel minus obligare, sed in necessario sequitur ex materiae gravitate. Verumtamen, licet præcipiens non possit excedere gravitatem materiae in imponenda obligatione, quia hoc superat potestatem, et non pendet ex sola voluntate, tamen satis probabile videtur, posse obligationem moderari infra materiae gravitatem, quia in hoc non se habet tanquam agens naturale, ut necessario agat secundum ultimum actum potentiae suæ. Probabilis ergo videtur hæc opinio Medinæ, præserlim cum dixerimus, posse sacerdotem pénitentiam imponere sine ulla obligatione; cur ergo non poterit eam imponere cum minori, seu levi obligatione, cum hoc pendat ex voluntate ejus, infra limites suæ potestatis?

6. *Quando obligetur pénitens.* — Sed quæres, quando obligetur pénitens ad hanc satisfactionem. Respondet: si confessio designat tempus, intra illud implenda est, ut constat; quod si forte intra illud non impleatur, non statim cessat obligatio, ut contingit in præceptis Ecclesiasticis, quæ si præcipiunt jejunium, vel Missam tali die, illo transacto, cessat, quia intentio talis legis est omnino definire tale tempus; at vero intentio confessoris est satisfactio pro peccatis; circumstantia vero temporis solùm est, ne nimia sit dilatio. Quocirca non est intentio sacerdotis, ut statim obligatio cesseret, si forte aliqua ex causa differatur. Unde etiam fit, ut hujusmodi dilatio facile possit a mortali culpa excusari, quia non est contra substantiam præcepti; unde si rationabilis causa intercedat, interdum etiam poterit honestari. At vero, si confessio non designet tempus, obligat, per se loquendo, ad implendam pénitentiam, quam primum commode fieri possit, quia et integritas sacramenti, et ratio medicinæ, et justæ sententiae, quæ secum affert adjunctam executionem, ac denique rationabilis intentio confessoris hoc requirit; sicut ergo votum,

quod tempus non determinat, de se obligat statim, ita etiam haec satisfactio. Sed haec omnia moraliter intelligenda sunt; non enim statim est judicandum peccatum mortale in quacunque dilatione, sed quando iudicio prudentis confessoris esset nimia. Quid vero agendum sit, si poenitens oblitus est poenitentiae impositae, etan ob eam causam teneatur confessionem iterare, dictum est supra inter disputandum de integritate.

Poenitens an possit obligari antequam absolvatur.

7. Tandem potest ex his definiri dubium supra hoc remissum, an possit sacerdos obligare poenitentem ad implendam poenitentiam priusquam illum absolvat. Dico enim, si sermo sit de satisfactione tantum ut est vindicta, non posse sacerdotem hoc facere, per se loquendo, quia nullum ad hoc habet ius; nec habet per se causam differendi absolutionem, si poenitens acceptat poenitentiam, et nulla est ratio existimandi non impletorum illam. Et ideo dixi, *per se loquendo*, nam per accidens ob tale periculum, si verum sit, poterit sacerdos juste id facere. Sicut etiam potest, et interdum debet, non absolvere, donec impleat poenitentiam in praecedenti confessione impositam, et inique, ac saepius omissam, quamquam in hoc prudenter confessoris necessaria est. At vero, si propter curationem et medicinalam judicet confessor id expedire, poterit facere, et poenitens tenebitur obedire, quia tunc potius agitur de condigna dispositione ad remissionem peccatorum, quam de satisfactione pro temporali poena. Unde illud preceptum a confessore positum, non tam est nova impositio, quam declaratio alicujus obligationis, quam poenitens de se habet, ut possit de illius dispositione et proposito vitandi peccata moraliter constare; et ad summum videtur sacerdos tunc modum seu medium determinare; in quo, si sint plura et sufficientia, potest se voluntati poenitentis accommodare, ut medicinam eligat, quia hoc satis est ad illius curationem, ad quam solam sacerdos ius habet et potestatem in eo actu, ut declaratum est. Ad fundamenta primae opinionis jam fere responsum est. Nam, licet stando in solo jure naturae, et extra hoc sacramentum peccator possit temporalem satisfactionem in purgatorium reservare, tamen, supposita subjectione ad claves in hoc iudicio, tenetur satisfactionem impositam acceptare, tum pro-

pter integritatem sacramenti et iudicii; tum maxime, quia in iudicio recto et bene instituto, arbitrium poenae, ubi illud locum habet, non est commissum reo, sed iudicii, apud quem est potestas vindicativa et coactiva, quae coactio in praesenti iudicio, eo quod sit voluntarium, proprie non habet locum; fit autem prout potest, ligando per precepti necessitatem. Ad primam confirmationem, tum respondeatur, confessorem posse quidem obligare ad satisfactionem condignam, ita tamen ut simul sit medicinalis, atque adeo tolerabilis, et accommodata humanae fragilitati. Alia difficultatem non habent.

SECTIO VIII.

Utrum necesse sit paenitentiam implere in statu gratiae.

1. *Prima assertio, sufficere in statu peccati mortalis.* — Hoc dubium intelligi potest de necessitate ad integritatem sacramenti, vel ad effectum ejus. Dico primo: satisfactio exhibita in statu peccati mortali sufficit ad integritatem sacramenti, et ad implendam obligationem a confessore impositam. Est communis, et ratio est, quia confessio tantum praecipit opus, et non modum ejus. Confirmatur, quia in aliis praecipientibus vel sacramentis satis est substantia operis, etiamsi extra charitatem fiant; neque est hic nova fingenda obligatio sine necessitate. Neque haec conclusio pendet ex questione de effectu, quia effectus est finis, non materia hujus praecipi. Ex hac conclusione infertur, etiamsi ipsum opus satisfactorum male fiat, ita ut ex aliqua circumstantia peccatum sit, posse sufficere, propter eamdem rationem; ut si imponeatur jejunium, et poenitens vel in quantitate excedat, vel in fine deficiat, si tamen formam jejunii servet, implebit praecipuum sibi impositum, propter rationes factas.

2. Circa alteram partem de effectu, duplex est quæstio. Prior est, an poenitentia facta in peccato mortali statim habeat aliquem effectum ex opere operato. Altera, an saltem habeat illum recedente fictione. Circa priorem aliqui dicunt habere effectum statim. Ita Marsil., in 4, q. 41, art. 3; Medin., Cod. de Confess., q. de Poenit. injuncta extra grat. implet.; Scotus, et omnes, qui de satisfactione ex opere operantis ita opinantur, a fortiori hoc dicent. Fundamentum est, quia confessor mulat poenam purgatori in tale opus penale, et non praecipit, ut fiat in gra-

tia; ergo per ipsum opus exhibitum satisfit. Confirmatur, quia sacramentum dat effectum non ponenti obicem; sed huic effectui remissionis poenae non ponitur obex propter solum statum peccati mortalis; ergo.

Satisfactionem in mortali non conferre effectum operanti. Assertio secunda.

3. Nihilominus dico secundo: satisfactio impleta in peccato mortali non conferit effectum operanti, durante illo statu. Ita dicunt ceteri Theologi, quos statim referam; et probari potest ex omnibus, quibus disputatione precedenti ostendi, penam non remitti homini existenti in peccato mortali. Unde fundamentum hujus conclusionis esse debet, hujusmodi statum esse obicem huic effectui contrarium. Quod patet inductione, tam in aliis operibus, quam in aliis sacramentis, baptismo, Eucharistia et similibus; nam, si homo in peccato mortali illa suscipiat, non consequetur remissionem alicujus poenae temporalis, etiamsi reatum aliquem ex peccatis prius remissis habeat. Ratio vero reddi potest, quia, cum remissio poenae temporalis sit effectus supernaturalis aliquo modo preparans hominem, seu removeans impedimentum gloriae, non est cur conferatur, nisi ei, qui est proportionatus ad gloriam, et amicus Dei. Confirmatur, quia sacramentum non conferit speciale effectum sine generali, neque secundarium sine primario, ut in aliis videtur est; ergo idem dicendum est de hac parte. Præsertim, cum supra dixerimus, hanc partem etiam conferre augmentum gratiae. Ex quibus facile solvitur argumentum contrarie sententiae, quia confessio non ita commutat poenam purgatori, ut ex vi operis impositi remittatur, sed ut per illud applicetur virtus passionis Christi, quae tamen non applicatur nisi subiecto disposito, et non ponenti obicem.

4. *Quorundam opinio.* — Circa ultimum vero punctum quidam negarunt hanc satisfactionem habere effectum, recedente fictione. Ita Adrian., q. 2 de Satisf., in solut. argum.; Soto, dist. 19, q. 4, art. 5; Ledesma, 2 part., q. 43, art. 3, dub. 4. Alii vero non generanter hoc negant, sed de illis operibus, quae nullum relinquunt effectum in operante; nam, si relinquunt, ratione talis effectus dicunt, recedente fictione, posse remittere poenam, ut jejunia propter debilitatem quam relinquunt. Ita Paludan., dist. 15, q. 1, art. 3; D. Anton., 3 part., tit. 14, e. 20, § 2; Syl-

Objectio. — Solvitur. — Dices: ergo non solum satisfactio impleta in statu peccati, sed etiam impleta per opus peccaminosum habe-

bit effectum, recedente fictio. Respondetur primo negando sequelam; quia ut illud opus sit satisfactorium, etiam ex opere operato, oportet ut non sit malum, quia alias non habet congruitatem, ut sit quasi instrumentum morale ad hunc effectum. Secundo, et magis consequenter respondetur, concedendo sequelam, quia baptismus, etiamsi ex parte suscipientis fuerit actus peccaminosus, postea, recedente fictione, remittit totam poenam simul cum culpa; et confessio ipsa, vel susceptio alterius sacramenti, et etiamsi fiat peccando venialiter, confert gratiam. Denique, illa actio quoad substantiam est bona, et est punitio delicti, et, ut sic, est instrumentum quo applicatur Christi satisfactio.

7. Quomodo peccet paenitens impletus penitentiam in mortali.—Sed queres, an peccet mortaliter, qui implet poenam injunctam in peccato mortali. Quod enim peccet venialiter, videtur clarum ex dictis, quia recipit partem sacramenti indigne, et ponit obicem effectui sacramenti. Unde si verum est, quod supra cum S. Thom. dixi, hanc partem dare gratiae augmentum ex opere operato, videtur plane sequi etiam mortaliter peccare, sicut suscipiendo matrimonium, vel aliud simile sacramentum, quia ponit obicem gratiae sacrificanti. Et revera si speculative argumentum consideretur, est ratio facta valde efficax et probabilis; tamen quia hic effectus est valde incertus, et probabiliter etiam negari potest, ideo practice et moraliter non censeo esse imponendum tantum onus sine majori certitudine; et ita existimo, practice loquendo, hoc non esse peccatum mortale.

SECTIO IX.

An haec satisfactio sit omnino personalis, un vero possit per alium impleri.

1. Posse per alium impleri satisfactionem.—Communis sententia Theologorum est posse paenitentem implere per alium satisfactionem sibi impositam, praesertim si ille sit impotens, vel alius sit sanctior et dignior. Ita D. Thom., dist. 20, q. 1, art. 2, quæstiunc. 3; Palud., q. 3, art. 1; Sylv., verb. *Satisfactio, quæst. 3*; Alensis, 4 part., q. 85, memb. 4. Sed notandum est duplum posse esse quæstiuncam: prima est, an sine voluntate confessoris possit paenitens satisfactionem per alium implere; altera est, an ex illius voluntate hoc possit fieri. In priori, certum est non posse paenitentem satisfactionem per alium implere.

Sufficiatne satisfactio per alium impleta ad satisfaciendum ex opere operato pro illo, pro quo fit.

3. Queres, an haec satisfactio per alium

quia haec obligatio oritur ex præcepto; ergo si confessor præcipit ut ipse, verbi gratia, jejunet, non implebit præceptum, etiamsi alius ipsius nomine jejunet. Unde infertur, quan- docunque confessor nihil explicat, sed absolute injungit paenitenti, ut hoc vel illud faciat, imponere obligationem personalem, per ipsum, et non per alium implemandam, quia haec est rationabilis intentio confessoris, et hoc sonant verba ejus. Hæc etiam satisfactio, cum simul sit medicina, quoad hanc partem, non potest per alium exerceri. Ac denique, hoc magis est consentaneum naturæ sacramenti. Et in hac conclusione conveniunt fere omnes Theologi, in 4, dist. 20; D. Bonavent., art. 1, q. 4 et 2; Durandus, q. 2; Argentin., q. 1, art. 2; Richardus, art. 1, q. 3; Gabriel, dist. 16, q. 2, art. 3, dub. ult.; Alensis, 4 part., q. 83, membrum primo, articulo quinto. Et consequenter loquendo, hoc videtur probabilius. Ratio autem reddi potest, primo, quia unus potest alteri applicare satisfactionem suam, non solum quæ respondet actu ex opere operantis, sed etiam ex opere operato. Sed hæc ratio non placet, quia fundamentum, quod assumit, non est semper verum; nam, licet in sacrificio Missæ, quod proprie consistit in actione, et pro alio offerri potest, id verum habeat, tamen in satisfactione, quæ est proprius effectus alie- cuius sacramenti, ut baptismi, verbi gratia, non existimo posse alteri communicari, nisi solum ei, qui sacramentum suscipit; et idem est de remissione poenæ, quæ ex privilegio per modum operis operati conceditur alicui operi, ut est martyrium, quia hujusmodi fructus con- ceditur solum suscipienti tale sacramentum, vel patienti talem poenam; et ideo non est positum in ejus voluntate, ut aliis illum com- municet. Secundo supponit illa ratio, hanc paenitentiam per alium factam habere effectum ex opere operato, et hoc est quod inquirimus.

4. Ratio ergo esse potest, quia, quando paenitentia imponitur per alium implenda, semper intelligitur facienda ex motione et petitione ipsius paenitentis, et sic est aliquo modo illius; ergo, ut sic etiam potest esse aliquo modo pars sacramenti ab illo suscepti; ergo etiam potest habere effectum ex opere operato circa illum. Nec enim necesse est ut paenitens per seipsum exerceat omnes actus, qui sunt partes hujus sacramenti. Et eadem ratione potest confessio elevare per virtutem clavium actum alterius, ut habeat effectum ex opere operato, non ex sola intentione proximi operantis, sed ex applicatione et elevatione ipsius ministri, ut recte docuit Medin., tract. 2, q. 84. Et ad hoc satis est ut applicatio seu impositio sacerdotis fiat in ordine ad sa- cramentum perficiendum, et vindicandum hoc modo delictum, etiamsi propriam obliga-

tionem non imponat alteri, ut pro altero sa- tisfaciat; quanquam etiam possit hæc obli- gatio imponi, veluti ex pacto, vel consensu alterius volentis in se assumere debitum, seu onus satisfaciendi pro alio.

SECTIO X.

Quis possit satisfactionem impositam tollere, vel mutare.

1. Distinguere oportet interpretationem, seu declarationem a propria mutatione, sive ablatione poenæ; interpretatio enim non est actus potestatis, sed prudentiæ, vel doctrinæ. Et duobus modis habet locum in præsenti. Primo, si quis rationabiliter judicet clavem a principio errasse, et satisfactionem injustam imposuisse, et ideo declareret paenitentem non teneri ad illam implemandam. Secundo, si a principio fuit juste imposta, postea vero paenitens factus est impotens, vel suborta est sufficiens causa, quæ illum excusat; tunc enim etiam habet locum interpretatio, et quando causa, seu impotentia revera est suf- ficiens ad excusandum, non tenetur paenitens commutationem postulare, quia nulla est ra- tio talis obligationis, ut in aliis præceptis et votis patet; nam, quia obligatio cadit in ta- lem actum, vel materiam, et ille actus jam non est moraliter possibilis vel conveniens, cessat obligatio.

2. Proprie ergo quæstio versatur, quando revera durat obligatio satisfactionis imposi- tæ, a quo possit auferri altero e tribus modis, scilicet, vel omnino tollendo, vel dispensan- do, vel commutando in æqualem; et de qua- tuor personis potest esse quæstio, primo de eodem confessore, secundo de æquali, tertio de superiori, quarto de inferiori.

3. De eodem confessore tribus modis in- telligi potest mutare paenitentiam injunctam. Primo ex vi ejusdem confessionis, et quasi eamdem causam agens et judicans. Secundo, iterando judicium, et confessionem ejusdem peccati. Tertio omnino extra confessionem. Hic tertius modus est semper illicitus et im- possibilis, ut ex dicendis a fortiori patebit. Secundus est verus, ut Soto recte docuit, quia hoc sacramentum et judicium circa idem peccatum iterabile est, ut ex statim dicendis constabit; nam quoad hoc eadem est ratio de eodem confessore et de æquali. Tertio item modo potest idem sacerdos sine iteratione confessionis mitigare paenitentiam, vel com- mutare, si paenitens ad ipsum recurrit intra